Dz.U. 1946 Nr 18 poz. 119

Opracowano na podstawie: tj. Dz.U. z 1949 r. Nr 51, poz. 394, z 1975 r. Nr 17, poz. 94, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 8 września 1949 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 16 kwietnia 1946 r. o zwalczaniu chorób wenerycznych

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 lipca 1949 r. o zmianie dekretu z dnia 16 kwietnia 1946 r. o zwalczaniu chorób wenerycznych (Dz.U. R.P. Nr 46, poz. 338) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 16 kwietnia 1946 r. o zwalczaniu chorób wenerycznych (Dz.U. R.P. z 1946 r. Nr 18, poz. 119, z 1947 r. Nr 20, poz. 80 i z 1949 r. Nr 46, poz. 338) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

obowiązuje do 31.12.2001 r. (Dz.U. 2001 r. Nr 126, poz. 1384)

DEKRET

z dnia 16 kwietnia 1946 r.

o zwalczaniu chorób wenerycznych

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz.U. R.P. Nr 1, poz. 1) - Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Przepis wstępny.

Art. 1.

Chorobami wenerycznymi w rozumieniu dekretu niniejszego są:

1) kiła (przymiot, syfilis),

2) wiewiór (rzeżączka, tryper),

3) wrzód weneryczny (wrzód miękki).

II. Obowiązki chorego.

Art. 2.

Osoby dotknięte chorobą weneryczną powinny zgłosić się osobiście do lekarza i spełniać jego zarządzenia lecznicze.

Art. 3.

1. Zabrania się dotkniętym chorobą weneryczną w okresie zakaźnym choroby dokonywania jakichkolwiek czynności lub przedsiębrania działań, które umożliwiają lub mogą spowodować zakażenie innych osób, a w szczególności:
   a) wstępowania w związki małżeńskie,
   b) obcowania płciowego,
   c) wykonywania zajęć, które stwarzają warunki szerzenia się chorób wenerycznych.
2. Minister Zdrowia określi w drodze rozporządzenia zajęcia, których wykonywanie jest zabronione dotkniętym chorobą weneryczną.

Art. 4.

W razie zmiany lekarza w toku leczenia chory powinien w ciągu dni 7, licząc od dnia wyznaczonego do ponownego zgłoszenia się, zawiadomić o tej zmianie lekarza, u którego leczył się dotychczas, przez dostarczenie mu pisemnego oświadczenia lekarza, pod którego opiekę udaje się, o przyjęciu chorego do leczenia.

Art. 5.

Osoby dotknięte chorobą weneryczną powinny na żądanie lekarza podawać wiadomości niezbędne do ustalenia dróg szerzenia się chorób wenerycznych (kontaktów, które mogły spowodować zakażenie tych osób bądź które mogą narażać na zakażenie inne osoby).

Art. 6.

1. Chorzy po odbyciu kuracji zaleconej przez lekarza mają obowiązek poddawania się badaniom kontrolnym stanu zdrowia.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki poddawania się badaniom kontrolnym przez chorych po odbyciu kuracji, uwzględniając w szczególności zakres przeprowadzanych badań oraz terminy ich wykonania.

Art. 7.

Nad stosowaniem się nieletnich i ubezwłasnowolnionych dotkniętych chorobą weneryczną do przepisów art. 2, 3, 4, 5 i 6 obowiązane są czuwać osoby, które sprawują nad nimi prawną lub faktyczną opiekę.

III. Obowiązki lekarza.

Art. 8.

1. Lekarz, który przy wykonywaniu swego zawodu stwierdzi przypadek choroby wenerycznej, jest obowiązany uświadomić chorego co do zaraźliwości choroby, co do jego obowiązków, co do skutków niewykonywania przez niego tych obowiązków oraz co do karalności zarażenia, jak również narażenia na zarażenie.
2. Obowiązek ten ciąży na lekarzu również w stosunku do osób, sprawujących prawną lub faktyczną opiekę nad chorymi nieletnimi i ubezwłasnowolnionymi, jeżeli osoby te zgłosiły się do lekarza z chorym.

Art. 9.

Lekarz, który stwierdził lub poweźmie uzasadnione podejrzenie, że chory weneryczny:

1) przerwał samowolnie leczenie,

2) nie zgłasza się do lekarza w czasie przez niego wyznaczonym, nie uczyniwszy zadość przepisowi art. 4 lub

3) nie przestrzega przepisów art. 3,

powinien niezwłocznie zgłosić chorego do powiatowej władzy administracji ogólnej (lekarza powiatowego lub miejskiego).

Art. 10.

1. Lekarze obowiązani są prowadzić rejestr zgłaszających się do nich osób chorych wenerycznie oraz z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ust. 2 - przesyłać powiatowej władzy administracji ogólnej (lekarzowi powiatowemu, miejskiemu) doniesienia o stwierdzonych przypadkach chorób wenerycznych, ich źródłach i drogach szerzenia.
2. W przypadkach, gdy doniesienia, o których mowa w ust. 1, dotyczą osób, odbywających czynną służbę wojskową, będących funkcjonariuszami służby bezpieczeństwa bądź powołanych do powszechnej organizacji „Służba Polsce”, lekarze obowiązani są przesyłać te doniesienia właściwym organom służby zdrowia: wojskowej, bezpieczeństwa publicznego bądź powszechnej organizacji „Służba Polsce”.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Urzędu Ochrony Państwa, określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia rejestru oraz tryb przesyłania doniesień, o których mowa w ust. 1 i

2, uwzględniając w szczególności dane objęte rejestrem oraz zapewniając poufny tryb przekazywania doniesień.

Art. 11.

Personel pomocniczy jest obowiązany do zachowania tajemnicy na równi z lekarzami.

IV. Uprawnienia i obowiązki władz administracji ogólnej.

zadanie wojewody Rozp. RM (Dz.U. z 1975 r. Nr 17, poz. 94)

Art. 12.

1. Powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) obowiązana jest żądać od osób, co do których poweźmie uzasadnione podejrzenie o szerzeniu choroby wenerycznej, przedkładania świadectw lekarskich, o stanie ich zdrowia. Świadectwo takie może wystawić lekarz z wyboru chorego. W przypadkach wyjątkowych powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) może zażądać złożenia świadectwa lekarza ubezpieczalni społecznej lub lekarza urzędowego, jak również nakazać zbadanie danej osoby z urzędu.
2. Obywatele mają na żądanie władzy obowiązek poddawania się jednorazowym bądź okresowym badaniom lekarskim.
3. Rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej określi zasady i sposób przeprowadzania badań indywidualnych bądź dotyczących pewnych skupień lub grup ludności.
4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.
5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób przeprowadzania badań żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, uwzględniając w szczególności zakres i terminy ich wykonywania.

Art. 13.

zadanie wojewody Rozp. RM (Dz.U. z 1975 r. Nr 17, poz. 94)

1. W razie stwierdzenia choroby wenerycznej na podstawie zgłoszenia (art. 9), doniesienia (art. 10 ust. 1), złożonego świadectwa lub wyniku badania z urzędu (art. 12 ust. 1) powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) wyda odpowiednie zarządzenie, zabezpieczające ścisłe wykonanie przepisów art. 2 i 3, w szczególności może:
   1) pozwolić choremu na korzystanie z pomocy lekarskiej według wolnego wyboru,
   2) skierować chorego do instytucji obowiązanej do udzielenia świadczeń leczniczych na podstawie szczególnych przepisów prawnych,
   3) skierować chorego do przychodni przeciwwenerycznej, a w razie jej braku do lekarza przez siebie wskazanego, albo wreszcie
   4) jeżeli zachodzi konieczna potrzeba, skierować chorego do szpitala.
2. W razie niezastosowania się chorego do zarządzeń przewidzianych w ust. 1, stosuje się do niego przepisy o postępowaniu przymusowym w administracji.

3. O ukończeniu leczenia osób skierowanych przez powiatową władzę administracji ogólnej (lekarza powiatowego, miejskiego) lekarz lub kierownik przychodni bądź szpitala jest obowiązany zawiadomić tę władzę.

Art. 14.

1. Jeżeli wśród osób zamieszkałych lub zatrudnionych w jakimkolwiek zakładzie lub instytucji występują liczne albo zagrażające szerzeniem przypadki choroby wenerycznej, powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) jest obowiązana zbadać warunki powodujące lub ułatwiające zakażenie oraz wydać potrzebne zarządzenia.
2. Kierownicy zakładów i instytucji są obowiązani udzielić powiatowej władzy administracji ogólnej (lekarzowi powiatowemu, miejskiemu) wszelkich żądanych wyjaśnień oraz ułatwiać przeprowadzenie badań i wykonywać wydane przez tę władzę zarządzenia.

V. Obowiązki związków samorządowych i instytucji publicznych.

Art. 15.

1. Miasta wydzielone z powiatowego związku samorządowego mają obowiązek zakładania, utrzymywania i prowadzenia przychodni przeciwwenerycznych w ośrodkach zdrowia, a w braku ośrodków zdrowia przychodni bądź samodzielnych, bądź w związku ze szpitalami.
2. Obowiązek zakładania, utrzymywania i prowadzenia przychodni przeciwwenerycznych dla pozostałych gmin bądź dla grup tych gmin ciąży na właściwych powiatowych związkach samorządowych tylko w razie szerzenia się chorób wenerycznych.

Art. 16.

1. O obowiązku i czasie założenia przez związek samorządowy przychodni przeciwwenerycznej orzeka wojewódzka rada narodowa, kierując się rozmiarami szerzenia się chorób wenerycznych oraz stanem finansowym danego związku samorządowego. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi w sprawach tych orzeka Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

zadanie wojewody Rozp. RM (Dz.U. z 1975 r. Nr 17, poz. 94)

2. Do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej należy uzgadnianie na podległym jej obszarze działalności wszelkich organizacji w zakresie zwalczania chorób wenerycznych, w szczególności w zakresie zakładania i prowadzenia przychodni i szpitali przeciwwenerycznych.

Art. 17.

Przychodnie i szpitale pozostają w zakresie przepisów dekretu niniejszego pod nadzorem właściwych powiatowych władz administracji ogólnej (lekarzy powiatowych, miejskich). Kierownicy tych zakładów są obowiązani dostarczać lekarzom powiatowym (miejskim) na żądanie wszelkich wiadomości, dotyczących ich działalności w zakresie zwalczania chorób wenerycznych.

Art. 18.

Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej i Skarbu ustali w drodze rozporządzenia zasady pobierania opłat i zwolnień od nich za korzystanie z przychodni przeciwwenerycznych.

Art. 19.

Państwo w granicach kredytów przewidzianych w budżecie państwowym udziela związkom samorządowym i organizacjom społecznym nie posiadającym odpowiednich środków zapomóg na walkę z chorobami wenerycznymi oraz ponosi koszty leczenia chorych wenerycznie, wynikające z umów międzynarodowych.

VI. Przepisy końcowe.

Art. 20.

1. Wszelkie zgłoszenia oraz inne korespondencje, dotyczące chorych wenerycznych, należy przesyłać w kopercie zamkniętej jako ściśle tajne.
2. Przesyłanie urzędom, władzom i instytucjom rachunków za leczenie osób chorych wenerycznie należy dokonywać z zachowaniem tajemnicy co do rodzaju choroby.

Art. 21.

Zasady współdziałania poszczególnych władz, instytucji państwowych, samorządowych, ubezpieczalni społecznych i innych instytucji społecznych w zakresie zwalczania chorób wenerycznych określi rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 22.

Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego oraz Skarbu.

Art. 23.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.